

PIE MUMS

VESTIENAS PAGASTA PĀRVALDES INFORMATĪVAIS IZDEVUMS

2021. gada decembris Nr. 6 (105)
BEZMAKSAS

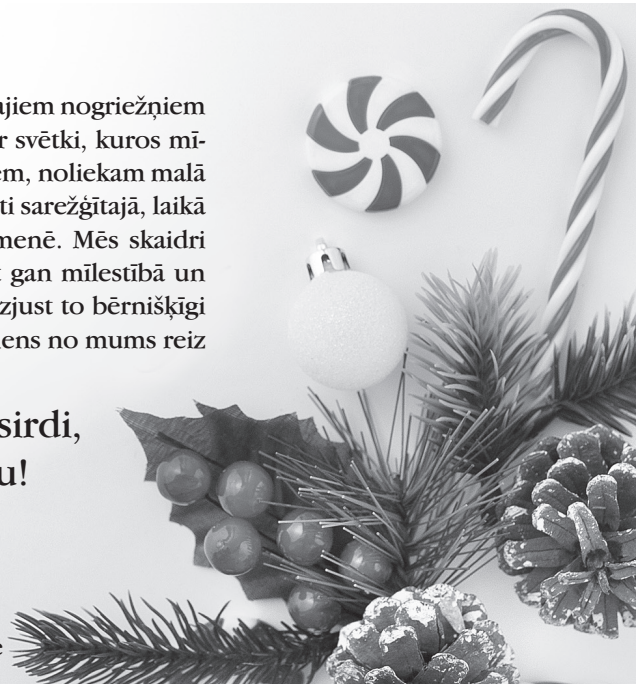
Cienījamie vestēnieši!

Ziemassvētku laiks ir viens no skaistākajiem un sirsnīgākajiem nogriežņiem gadā, kad izvērtējam, kas ir patiesi vērtīgs mūsu dzīvē. Tie ir svētki, kuros mīlestībā un siltās sarunās izbaudām kopā būšanu ar sev mīļajiem, noliekam malā ikdienas darbus un atrodam laiku gaišām domām, šajā, tik ļoti sarežģītajā, laikā tas ir ļoti svarīgi. Ceru, ka svētku brīnums ienāks katrā ģimenē. Mēs skaidri zinām, ka svētku siltums nav izmērāms dāvanu vērtībā, bet gan mīlestībā un patiesumā. Radīsim tādu svētku noskaņojumu, lai izdodas izjust to bērnišķīgi brīnumaino ticību nākotnes sapņu piepildījumam, kādu ikviens no mums reiz ir piedzīvojis!

Novēlu, lai Ziemassvētki ielīksmo katru sirdi,
radiet prieku un padariet pasauli gaišāku!

Lai mīlestības un labestības pietiktu
visam nākošajam gadam!

Vestienas pagasta pārvaldes vadītājs **Artūrs Vāvere**

Pieturas pārvērtības

Daudzi no mums braucot garām pieturai Kāls sajūsminās par to kā pietura jau kuro reizi tiek skaisti izdekorēta un saposta svētkiem. Ir cilvēki, kas no sirds grib iepriecināt pārējos līdzcilvēkus un iegulda gan savu laiku, līdzekļus un izdomu, lai ikdienišķo padarītu par svētkiem. Šoreiz pieturu apciemojuši trīs jauki Ziemassvētku rūķi, kas sveici-

na ikvienu vestienieti un Vestienas ciemiņu.

Cik jauki, ka ir cilvēki, kas rada prieku! Un priekam būt!

Paldies Ilutai un Kārlim Ogorodņikoviem par pieturas rotājumu katrā no gada laikiem!

Sagatavoja **Ināra Viļķina**

Neliels atskats Vestienas dzīvē 92 gadus atpakaļ

Vestienas izstāde. (avīze "Madonas Aizkulisēs", Nr.15 (11.07.1929.))

Divi dienas Vestienā gāja kā karuselī: ņudzēja un mudzēja. Tomēr sliktā satiksme ar ārpusauli nedeva izstādei liela plašuma. Bij jau izstādītas visādas mantiņas, sprieda visādas godalgas un diplomus tiem, kas pelnījuši. Varēja novērot ciņu raibo un brūno sugas lopiņu starpā, kurš apkarojas jau no sendienām, interesantākā bija kāda ķēve, kuras tēvs bija divi gadi vecāks. Spēcīgs eksemplārs!

Vislabāk gan Vestienā zeļ kooperatīvs, kur ar samoježu gausumu apkalpo pircējus. Divi stundas dažs dabūja

stāvēt aiz letas gaidot savu kārtu. Gluži tāpat kā Krievijā gaidot kārtu, lai iegūtu maizes garozu. Apkalpošana šim kooperatīvam sanitāri atzīstama, jo kāds no pircēju apkalpotājiem kā Uztuptēvs smēķēdams papirosu bēra pelnus bīdeļmiltos. Droši vien tur iznāca labas un ļoti garšīgas bliņas . . .

Bufetē publika rīkojās ļoti patvarīgi. Ieskurbušie tēvi paši sprieda godalgas alus pudelēm. Kura marka nepatika pudelei galva nost un šķidrumu izlēja zemē. Tiešām vislabākā godalgošana! Nabaga bufētiķis lai lauzta galviņu kā iekasēt zemē izlieto naudiņu. Abas dienas noslēdza izrīkojumi. Citi gan tos no-

sauca par naudas izpumpētājiem, bet mūsu laikos naudas trūkuma neesot . . . saka tie, kas saņem lielas algas. Gāja jau jauki visā līnijā. Nelielā apmeklētāju skaitā pazuduši arī divi kurlmēmi kalsnavieši, kurus bez panākumiem meklē vēl šodien.

Par dežošanu nav ko runāt, jo kurš gan neprata jokoties Vestienas izstādē! Par meitām arī nav daudzi ko teikt – visas bija smukas, sevišķi godalgotās slaucējas. Pilsētnieciskais elements mazliet piedzīvoja bankrotu, jo lauku puīši mii labāk putraimdesas par kāviaru.

Sagatavoja **Agnese Ģērķe**

Ienes gaismu otra cilvēka sirdī

Saruna ar Vestienas mācītāju Ivaru Čišu

Ziemassvētku gaidīšanas laiks. Brīnumu laiks. Ikviens no mums tic un vēlas noticēt brīnumiem. Un, ja notic, tad brīnumi arī ienāk cilvēka dzīvē. It visa pamatā ir ticība. Spēks, ko sevi nes ticība spēj paveikt daudzas brīnišķīgas un svētīgas lietas. Ticēt ir jāmāk. Ticēt ar sirdi.

Šobrīd ir laiks, kad ikvienam no mums gribas ticēt brīnumam.

I. Čiše: „Jums šodien ir Pestītājs dzimis!” – tā saka Evāņģēlijs. Evāņģēlija centrā ir patiesība – Jēzus nomira par mūsu grēkiem un trešajā dienā augšāmcelās!

Šodien pasaulei, Latvijai, Vestienai akūti vajadzīgs Pestītājs... Kāpēc? Iemeslu diezgan. Piemēram, sarunās ar cilvēkiem es dzirdu lielu nedrošību Covid krīzes dēļ. Cilvēki baidās saslimt, tāpēc vairās cits no cita... Baidās, jo nezina, vai būs darbs... Baidās par situāciju Austrumārijā pierobežā. Bet arī citas problēmas. Mēs savā mazajā skaistajā ciemā varam taču dzīvot cits citu atbalstot, mīlot, pretimnākot... Taču ir norobežošanās, nepiedošana, lamas. Mums, Vestienai, vajag Pestītāju, kas mūs atbrīvo no visām aplamībām un kļūdām – jo, ticu, šī ir skaistākā Latvijas vieta un var būt arī vissirsnīgākā.

Esmu mācītājs Vestienas draudzē sešus gadus. Šajā laikā ir izdarīts daudz. Piemēram, veco un vientuļo ļaužu apmeklējumi, humānās palīdzības sarūpēšana. Pērn sadarībā ar „Labdarības banku” Ziemassvētkos sarūpējam pārbagātību ar silto zemju augļiem. Pirms četriem gadiem Diakonijas projekta ietvaros Adventes laikā apciemojām 60 mājsaimniecības – tur svinējām svētbrīžus ar dzīvo mūziku, ko dāvināja vestieniešu Ozoliņu ģimenes meitenes.

Arvien sarunās arī uzjundī jautājumus par veco baznīcu. Protams, ka mēs visi gribētu, ka tā atkal stāvētu balta un stalta! Taču kas to spētu uzturēt? Šodien redzams, ka tās baznīcas, kas ir tālu no centriem ir maz apmeklētas. Vairs nav tie laiki, kad cilvēki svētdienas ritos uz dievnamu mēroja desmit un vairāk kilometrus... Tie ļaudis, kas draudzi savā laikā cēla, kas attīrīja cementa noliktavas ēku, mēģināja „pienest” baznīcu tuvāk vestieniešiem – lai ir centrā. Ēka mums nepieder, bet tiek nomāta no

pašvaldības. Namā ir telpa dievkalpojumiem, telpa semināriem, virtuve. Uzņēmām ciemiņus, rikojam apmācības un nometnes. Covid 19 ierobežojumu dēļ maz kas atlicis. Ja nu kādi vēlas pavadīt laiku klusuma rekolekcijās...

Ziemassvētku laikā daudz runā par gaismu. Kā Tu saproti vārdu “gaisma”?

Jāņa Evāņģēlijs sākas ar atziņu, ka Jēzus Kristus bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku... Kad biju jauns, vienaudžu, literatūras un TV ietekmēts darīju daudzas lietas, kas toreiz skaitījās „brīvība”. Bet tad es savā sirdī sapratu, ka es grēkoju. Paradoksāli bija tas, ka es netiku mācīts reliģiozā garā un vispār neatceros, ka kāds būtu jēlkad pieminējis vārdu “grēks”. Tā sajūta bija ļoti nospiedoša un es ilgu laiku nekur nevarēju atrast atvieglojumu. Tad galvā ienāca doma – a kā būtu, ja es aizietu uz baznīcu? Tuvākā bija Jelgavā, padesmit kilometrus no mājām. Tā esot pirmoreiz mūžā baznīcā es sajutu, ka mana sirds smagā nasta pazuda. Tās bija tik pārsteidzoši atklāt, ka baznīcā ir „kāds”, kurš ārstē dvēseles pašas smagākās vainas...

Tā manā dzīvē pirmoreiz ienāca Gaisma. Vēlāk es tikai uzzināju, ka Jēzus Kristus caur Svēto Garu tā darbojas pie ikvienas sirds, kas Viņu patiesi meklē.

Mans kristieša ceļš apmēram divdesmit gadi bija meklējumi – pa dažādām draudzēm, dažādām konfesijām... Pirms apmēram desmit gadiem luterāņu baznīcā piedzīvoju kristību Svētajā Garā. Es zinu, kurp eju – uz Debesīm, pie Jēzus, un šī dzīve man ir svētceļojums. Jā, gadās arī kļūdas, bet tās nemaina Dieva mīlestību.

Mēs, latvieši, esam maza tauta. Taču kā tauta esam talantīgi un

radoši. Kā mums vēl vairāk augt, zelt un plaukt?

Kā šī valsts radās? To izveidoja ļaudis, kas bija īsti savas zemes un tautas patrioti. Viņiem nebija resursu, bet bija ideāls – Latvija! Bet kā ir tagad? Resursu ir gana, bet kur ideāli? Materiālisms, nauda un meli mūs atsvešina citu no cita.

Man lika aizdomāties valodnieka Bīlenšteina novērojumi par laiku, kad mūsu tauta rāpās ārā no verdzības. Latviešiem neesot bijis naudas, klaušu darbi bijuši obligāti, un latvieši darbus darijuši dziedādami. Bet, kad radusies izdevība pelnīt naudu un izpirkt mājas, dziesmas noplakušas, bet mantrausība dziesmu zelt. Man šķiet – es kaut ko tādu esmu redzējis arī savā dzīvē. Bērniībā kaimiņi gāja cits pie cita talkās, jo mēs bijām cits citam vajadzīgi, kad, piemēram, atbrauca traktors rakt kartupeļus. Bet tad, ienākot privātajam īpašumam, ienāca arī sasalums attiecībās. Tagad katrs turas pa savam...

Latvija mums ir Dieva dāvana. Mums vajag turēties visiem kopā. Mēs esam piederīgi šai vietai, šo zemi mums ir devis Dievs! Mums nekur uz pasaules nebūs tādas māju sajūtas kā Latvijā.

Kā Tu nonāci līdz kalpošanai Vestienas draudzē?

Esmu audzis laukos. Man ļoti tuva un mīļa ir lauku dzīve. Rīgā, kur kādu laiku biju mācītājs ir labi, jo tur ir daudz iespēju, taču sirdsapziņā sajutu, ka Rīgā mācītāju ir gana daudz, ka man jādodas pie lauku ļaudīm. Un tad pavērās iespēja kalpot Ērgļu, Vestienas un Bērzaunes draudzēs. Esmu ticis daudz svētīts šeit. Piemēram, bija laiks, kad svinējām svētbrīžus gan šeit Vestienas skolā, gan Bērzaunē. Ir prieks, ka vasarā, kad svinam dievkalpojumu vecajā baznīcā, nāk ļaudis, kas tur pirms gadu desmitiem tikuši kristīti. Prieks, ka Vestienas ļaudis labi apzinās savas kristīgās saknes.

Kā Tu jūti – kāds būs nākamais gads?

Neesmu optimists. Kā rāda laiks – lai kā pandēmiju apkarotu tā tikai pieņemas spēkā... Manas domas – mēs esam pavisam tuvu laiku beigu lielajiem satricinājumiem. Tas, par ko Jēzus brīdināja – tam taču kaut kad ir jānāk, un esmu pārliecināts – nākamajā laikā apokalipses notikumi risināsies ļoti strauji.

Taču arī caur šiem notikumiem mums jāredz, ka Dievs arvien paliek nemainīgs – izglābts taps ikviens,

kas Viņu piesauks. Mums, tāpat kā paaudzēm, kas pārcieta karus, mēri, badu, ir cerība – Dievs mūs izvedīs cauri visiem satricinājumiem, un tad – Pastarajā galā būs jauna Debess un jauna Zeme, un tur vairs nebūs ne slimību, ne nāves.

Ko atbildēt cilvēkiem, kas uzskata, ka Dievs nestāv viņa pusē?

Mani trīsdesmit ticības ceļa gadi rāda, ka jo ātrāk atsakāmies no saviem priekšstatiem par Dievu, jo labāk. Kad biju jauns un naivs, arī uzdevu jautājumus – kāpēc Dievs man nedod to vai to lietu... Lasot Bībeli šie priekšstati mainās, un es arvien redzu, ka Dievs stāv visu pusē. Viņš rūpējas par zvīrbuli un arī par ērgli. Viņš mīl latviešus tāpat kā krievus. Viņam ir ļoti dārgi tiem laimes meklētājiem, kuriem šodien jāsalst Baltkrievijas pierobežā. Taču kādreiz lietas notiek citādi, nekā mēs gribam. Esmu bi-

jis klāt, kad vecāki stāv pie jaundzimušā bērna zārka un jautā – Dievs, kāpēc tu neesi mūsu pusē, ka Tu ļāvi mūsu bērnam nomirt? Bet kā ir patiesībā? Patiesībā ir tā, ka šis bērniņš jau tagad ir pie Jēzus – gaismā.

Nereti dzirdam, ka Dievs ir ne-taisns... Vai mēs esam taisni, ka Dievu tiesājam?

Pirms gadiem garābraucot pabiju Aušvices nometnē. Asaras ritēja pār vaigiem, zinot cik daudz sāpju te bijis... Taču – Pastarajā dienā, kad katrs saņems algu par to, ko miesā būdams darījis, arī šī traģēdija izvērtīsies citādi – nobendētie nāks ar gavilēm, bet bendes sauks – kalni, aplklājiet mūs, jo Dieva dusmas ir iedegušas!

Kā dzīvot cilvēkiem šajā laikā? Kā rast prieku?

Psalmā ir teikts – man ir prieks savu cerību likt uz Dievu, manu Pestītāju.

Citā vietā es lasu: „Manas avis dzird manu balsi!” Tas ir galvenais – vai es dzirdu Jēzu?! Jādzīvo tā, lai sirdsapziņa ir skaidra. Sirdsšķīstie Dievu redzēs. Es domāju lūk, ko. Pirms gadu desmitiem Vestienā kalpoja mācītājs Jundzis. Viņš te daudzus ir kristījis un mācījis ticībā. Reiz viņš ir sprediķojis tā, ka pēc tam ticis aizsūtīts uz Vorkutas raktuvēm. Tad viņš atgriezās un atkal bija Dieva kalpošanā. Šis piemērs ir jautājums man – vai es patiesību mīlu vairāk par sistēmu?! Vai es arī dzīvoju pēc skaidras sirdsapziņas?!

Kādi saka – man nav prieka... Bet vai tu citiem dod prieku? Ir paradoksāli, bet arī šeit slēpjas Dieva gudriba – vispriecīgākie ir tie, kas citiem dāvā prieku... Aizej ciemos pie kāda, kas vientuļš! Izdari labu darbu! Ienes gaismu kāda cilvēka dzīvē! Un prieks soli pa solim nāks.

Intervēja Ināra Viļķina

Jauniešu centrā

13.decembrī noslēdzās publiskā balsošana Facebook un Instagram vietnēs, kur ikviens interesents varēja nobalsot par „viņuprāt, atbilstošāko jauniešu iniciatīvu centra logo un nosaukumu. Ar 45 balsīm uzvarēja Elīzas Baranovas logo un nosaukuma ideja „Saulsstars”.

No 5. novembra līdz 2. decembrim Vestienas jauniešu centrs rīkoja labdarības akciju, kurā iesaistīties bija aicināts ikviens, kurš vēlas iepriecināt kādu Vestienas pagasta ļaudi. Ar sajūsmu varu sacīt, ka atsaucība ir bijusi ļoti liela, par ko liels paldies.

Akcijas sākumā bija plānots sagatavot 34 paciņas 34 ļaudīm, tomēr akcijas noslēguma dienās pienāca ziņa, ka uz Vestienas jauniešu centru ceļo vēl papildus dāvanīņas. Kopā ir saņemtas 55 dāvanīņas, kuras ir gatavas doties pie 55 Vestienas iedzīvotājiem. Katra dāvanīņa

ir kārtīgi sapakota, apmīļota un nolikta vešanai.

Lielu paldies vēlos pateikt ikvienam, kas piedalījās labdarības akcijā. Liels paldies no jauniešu centra aizceļo:

- Rasa Rieksta-Riekstiņa kā arī draugiem un radiem, kuri iesaistījās;
- Facebook grupas Rīgas porcelāna fabrikas, Jessen,Kuzņecova fabrikas izstrādājumu grupa biedriem;
- Ogorodņikovu ģimenei;
- Eizentālu ģimenei;
- Sandrai Zariņai;
- ZS „Jāņkalni”;

Gaišus un mierpilnus svētkus!

Betija Ļaudaka, jauniešu iniciatīvu centra vadītāja

Vestienas pamatskolas skolēniem un skolotājiem;

Ivaram Kļaviņam;

Janai Kovaļevskai.

SVARĪGA INFORMĀCIJA PAR JAUNIEŠU INICIATĪVU CENTRA DARBĪBU!

Sakarā ar gaidāmo ģimenes pieaugumu, es, Vestienas jauniešu iniciatīvu centra vadītāja, dodos atvaļinājumā līdz 2022. gada pavasarim. Detalizētāka informācija par centra darbību sekos!

UZMANĪBU!

SIA „Bērzaunes komunālais uzņēmums” pamatojoties uz Madonas novada pašvaldības domes lēmumu Nr. 100, „Par sadzīves atkritumu apsaimniekošanu Madonas novadā” aicina iedzīvotājus, nekustamā īpašuma īpašniekus un pārvaldītājus, kā arī juridisko firmu

īpašniekus, kas nav noslēguši līgumu par atkritumu apsaimniekošanu to izdarīt mēneša laikā līdz 03.01.2022.

Pretējā gadījumā par saistošo noteikumu pārkāpumu tiek piemērots administratīvais sods Atkritumu apsaimniekošanas likumā noteiktajā kārtībā.

Saziņai par līgumu noslēgšanu: e-pasts: berzaunesku@inbox.lv
Tālrunis: 64825124 (Bērzaunes, Mārcienas, Vestienas pagasti)
64807693 (Kalsnavas pagasts)

SIA „Bērzaunes komunālais uzņēmums” administrācija

Dāviniet man laiku

Intervija ar dienas aprūpes centra "Baltā ūdensroze" sociālo rehabilitētāju Ivetu Kairi

Katram no mums ir savs paradīzes stūrītis, sava vieta, kur realizējam savu potenciālu, ieliekam sirdi un izdomu, lai radītu, priecātos un attīstītos. Laime ir tad, kad esi atradis to, kas sniedz gandarījumu gan sev, gan apkārtējiem. Laime ir iet savu ceļu ar prieku sirdī, paceltu galvu un smaidu uz lūpām.

Tu savā dzīvē esi strādājusi vairākās jomās un dažādās profesijās. Tavs darbs un talants tiek novērtēts. Kā Tu kļuvi par sociālo rehabilitētāju?

Tā ir pilnīgā nejausība. Es jau bērnībā vēlējos kļūt par skolotāju, neatceros, ka būtu gribējusi apgūt kādu citu profesiju. Tad, kad likvidēja Mārcienas skolu, kurā strādāju par skolotāju, es nolēmu gadu atpūsties, lai uzkrātu spēkus, apkopotu domas, atjaunotos jaunām idejām un darbiem. Visu dzīvi esmu mācījusies. Mani ir nepieciešamība būt kustībā. Varētu teikt, ka mācīšanās ir mans hobijs- brīvā laika pavadīšana. Esmu cilvēks, kas reti skatās afišu stendus, jo vienmēr esmu skrējienā, taču, vienu dienu aizbraucu uz Madonu un pie veikala Papirs, gaidot vīru atbraucam, pamanīju afišu, kurā bija aicinājums mācīties par sociālo rehabilitētāju. Mācības paredzētas nedēļas nogalē un pieteikšanās beidzas rīt. Kamēr gāju uz mašīnu, sapratu, ka neesmu neko nokavējusi un tieši tagad ir labākais laiks pamēģināt pilnīgi kaut ko jaunu, jo visas iepriekš iegūtās izglītības ir saistītas ar pedagogiju. Ģimene atbalstīja manu lēmumu un tā es uzsāku mācības Latvijas universitātes P. Stradiņa medicīnas koledžā. Parāli mācībām koledžā mācījos arī par jaunatnes lietu speciālistu, jo saredzēju sevi darbojoties Vestienas jauniešu centrā. Man šķiet, tas neilgais laiks, ko strādāju jauniešu centrā, bērniem un man bija radošs, jo centos viņu brīvo laiku padarīt interesantāku. Bet Vestienā jauniešu un bērnu ir tik, cik viņu ir. Brīvais laiks skolēniem tikpat kā nebija, jo skolā konsultācijas, pulciņi un skolas pasākumi. Atļāvu centriņu apmeklēt pat bērniem, kuri vēl skolā negāja. Mainīju pat darbalaiku, strādāju sestdienās un svētdienās, bet tad radās problēmas ar siltuma piegādi centriņam un atjaunoju sākotnējo darba laiku darba dienu pēcpusdienās, kur varēja atnākt labākajā gadījumā divi, trīs skolēni. Man vajag redzēt savam darbam mērķi un rezultātu, es nekad neesmu gribējusi at-

sēdēt savu darbu, tādēļ pieņemu kopienas centra „Baltā ūdensroze” piedāvājumu strādāt par sociālo rehabilitētāju ar GRT jauniešiem. Es nekad neesmu meklējusi darbu, darbs ir meklējis mani...

No kā sastāv Tava ikdiena un kādus cilvēkus Tu satiec?

Mana ikdiena neko daudz neatšķiras no skolotāja darba. Es strādāju ar garīga rakstura traucējuma jauniešiem no 24 līdz 48 gadiem. Aprūpes centrā jaunieši mani sauc par skolotāju. Man ir ļoti paveicies, jo manā darbā šobrīd nav ļoti slimi cilvēki. Ja es aizvērtu acis, tad es teiktu, ka mana darba ikdiena ir darbs ar sākumskolas skolēniem. „Baltajā ūdensrozē” esmu nostrādājusi vairāk kā gadu. Man ir gandarījums par savu darbu, es redzu savu jauniešu izaugsmi šī gada laikā – prot nomazgāt traukus, izmazgāt grīdu, prot dalīties viens ar otru, pamana bez atgādinājuma darāmos darbinus. Daļa vecāku, kam ir šie jaunieši, ir noguruši, jo tas nav viegli, ja ģimenē ir GRT bērns. Dažkārt vecākiem vieglāk ir pašiem padarīt mājas darbus, jo jauniešiem to dara lēnām, varbūt paviršāk, netaupot, piemēram, ūdeni un mazgāšanas līdzekļus. Centriņā ir mēneša plāns, kuru sastādu kopā ar saviem klientiem iepriekšējā mēneša beidzamajās dienās. Pirmdienās mums ir Labo domu rīti, kuros pārrunājam iepriekšējās nedēļas padarītos darbinus, iemācītās zināšanas, runājam kā pavadījām brīvdienas. Maniem jauniešiem ļoti patīk gatavot ēst, tādēļ iknedēļas nodarbība ir Virtuves ABC. Mums ir keramika, dejas sēdus, lasīšanas, rakstīšanas, rēķināšanas nodarbības, nūjošana. Daudz un dažādas radošās nodarbības. Katru dienu neatkarīgi no laika apstākļiem ir sākās vai garākas āra pastaigas. Jauniešiem patīk kopā būšana, ļoti svarīgi ir parunāties ar katru. Centriņš ir bagātīgi aprīkots ar galda spēlēm un lielformāta āra spēlēm, jauniešiem patīk spēles, bet tās spēlēt patīk kopā tikai ar kādu no darbiniekiem. Man ir dažāda izglītības līmeņa jaunieši- daži neprot lasīt un rēķināt, citi lasa ļoti vāji, rēķina līdz desmit, citus slimība piemēklējusi rakstot diplomdarbu un viņi rēķina sudokus un lasa tekoši. Lai nodarbībā ikviens justos gandarīts par paveikto un nejustos mazsvarīgs, katram piemēklēju viņa spējam atbilstošu nodarbošanos. Kopā ar centriņa vadītāju Kristīnu rakstām un realizējam dažādus projektus, lai mūsu klientiem būtu intere-

santāka ikdiena.

Mani jaunieši ir savādāki, bet viņi ir patiesi, mīļi, viņu acis nemelo. Es tajās redzu vēlmi būt „Baltajā ūdensrozē”. Jā, viņi paņem ļoti daudz enerģijas, viņiem patīk apskauties un darba dienas beigās es esmu patiesi nogurusi. Bet vienalga es eju uz darbu ar prieku, jo man ir ļoti jauks kolektīvs un es zinu, ka tur mani gaida mani jaunieši.

Man dzīvē ir paveicies ar darba kolektīviem. Mārcienas pamatskolā mēs bijām un esam kā ģimene. Kaut vairākus gadus skolas vairs nav, liela daļa kolēģu tiekamies, sazvanāmies, vienmēr viens otru apsveicam svētkos. Jebkurā dzīves situācijā es zinu, ka varu paļauties uz savu Mārcienas ģimeni. Es priecājos, ka tik pat labi kolēģi man ir arī „Baltajā ūdensrozē”.

Ja tu ej uz darbu ar prieku un redzi savam darbam mērķi, redzi, ka kādam esi vajadzīgs, tad sirds priecājas un gribas darīt vēl.

Tev arī ģimenē jādod mīlestība un jārūpējas par saviem mīļajiem. Kā Tu atjaunojies, kā atgūsti spēkus?

Mans „mājas gariņš” un nedēļas mājas darbu darītājs ir mana mamma. Kad vakaros visi atgriežamies no darbiem, māja vienmēr ir silta, nelielā saimniecība pabarota. Tas, kurš atbrauc pirmais no darba mājās, tas gatavo vakariņas, lai tas, kurš atbrauc vēlāk, var baudīt atpūtu. Brīvdienās mājas darbus darām kopā, bet svētkos vissgaršīgākās karbonādes un saldus mūsu ģimenē gatavo mans vīrs Vitolds. Droši vien šobrīd visvairāk mammmas mīlestības trūkst mājas bērnam. Bet Adrija man ir ļoti patstāvīga, lepojos, ka ļoti labi pabeigusi pirmo semestri Madonas Valsts ģimnāzijas 11.klasē. Man patīk, ka viņa mums atgādina, ja ikdienas steigā esam viņu aizmirsuši samīļot, tad mēs labojamies. Ļoti labi ir, ka ir tehnoloģijas un es varu sazināties ar vecākajiem bērniem, kas nav tik tuvu – ar Vendiju un Dināru. Vendijai vairs jāuzraksta tikai diplomdarbs un būs pabeigusi Mākslas akadēmiju. Dinārs man dāvājis divas brīnišķīgas mazmeitiņas- Ellu un Sāru.

Ir brīži, kad es gribu pabūt viena. Un tad es izvēlos par sarunu biedru grāmatu. Man patīk lasīt grāmatas par personībām – aktieriem, dziedātājiem, novadniekiem, man zināmajiem cilvēkiem. Nesen izlasīju grāmatu par Visvaldi Lāci. Patika. Šobrīd varu teikt, ka mana rakstniece ir Daina Avotiņa. Viņas grāmatas ir tik dzīvas un patiesas. Katru dienu es izlasu vismaz 50 lappuses grāmatā. Daudz lasu bērnu un jauniešu žurnālus, lai ietu laikam līdz. Manas idejas jaunai dienai un darbiem dzimst no rīta. Man nepatīk darbam gata-

voties vakarā, bet ceļoties agri no rīta, es varu kalnus gāzt. Rīta stundas ir manas. Es esmu sava laika plānotāja. Man patīk uzlikt mērķus gadam, mēnesim, nedēļai. Ne visi ieplānotie darbi tiek padarīti, dažkārt tie tiek pārcelti uz nākamo periodu.

Atgūt spēkus man palīdz dabas kļums, ģimenes harmonija, laba atpūta, divvientulība kopā ar grāmatu...

Runājot par dāvanām un Ziemassvētkiem...

Ziemassvētku laiks dienas centriņā „Baltā ūdensroze” ir ļoti darbīgs – nedēļas aizskrien vēja spārniem – dekorējam telpas, gatavojam apsveikumus, cepam piparkūkas un pīrāgus, gatavojam dāvanas saviem mīļajiem. Runājam par Adventes laiku. Būs arī svētbrīdis 23. decembrī.

Manā ikdienas plānotājā jau gada sākumā tiek ierakstīti Ziemassvētku pārsteigumi, apsveikumi, dāvanīgas senjoriem. Ziemassvētkiem es gatavojos visa gada garumā. Meklēju idejas dekoriem, apsveikumiem. Noklausos tuvinieku vēlmes, tādēļ viņiem dāvanas esmu iegādājusies jau laicīgi un izpaliek pirmssvētku iepirkšanās drudzis.

Man visa šajā dzīvē pietiek, visa ir gana. Uzskatu, ka man visa pietiek tāpēc, ka man patīk citiem dot. Tā ir došana. Es dodu un man dod. Viss ir mijiedarbībā. Ja man kāds jautā, ko „Iveta, tev uzdāvināt, tad varu teikt, lai dāvina man laiku. Laiks ir lieta, ko nevar nopirkt par naudu. Laiks ir dzīva lieta, kura katram pašam ir jāmāk saplānot. Es ļoti cenšos, bet ma-

nām idejām un darbiem bieži pietrūkst laika. Ziemassvētkos sev un citiem novēlu atrast laiku būt kopā ar saviem mīļajiem, aprunāties ar kaimiņiem un vienkārši uzsmaidīt pretim nākošiem cilvēkiem.

Gads tuvojas izskaņai. Kāds ir Tavs novēlējums Vestienai?

Vestiena ir skaista, Vestienai aura ir laba. Man patīk vieta, kur es dzīvoju, jo tur var dzirdēt kā Veseta čalo, var redzēt kā stirnu bariņš plāvā springo. Tur kaimiņš kaimiņam uzsmaida, labu vēl un vienmēr izpalīdz. Es novēlu katram vestienietim atrast vietu, kur viņš jūtas laimīgs, kur jūtas novērtēts.

Intervēja Ināra Viļķina

Ziemassvētku konkurss

Ir sācijas skaistāko svētku gaidīšanas laiks, kad sirds alkst vairāk mīlestības, dvēseles gaišuma un prieka. 15. decembrī ir noslēdzies Ziemassvētku rotājumu konkurss, kurš tika izsludināts ar Adventes ieskaņu. Tā mērķis – radīt košāku, skaistāku un svētku noskaņām bagātāku mūsu pagastu sev un citiem. Ne visi ir piedalījušies konkursā, taču krāšņums ir pamanīts un garāmgājēju simpātiju balvas ir ieguvuši: bērnodarza kolektīva iekštelpu un āra noformējumi, „Kadiķu” veikals, Ārijas Krūmiņas ģimenes „Dadzīšu” mājas, Kārļa un Ulda Ogorodņikovu ģimeņu „Kamenes”, z/s „Druvas” kamanas, skolas internāta rūķu noformējums, Sarmītes Avotiņas

Ziemassvētku konkursa uzvarētājs.

māju pagalmi, Gītas Eidukas ģimenes mājas, Purviešu ģimenes mājas, lielais Adventes vainags centrā, dabas kūrorts „Piektā debess puse”, kā arī māju, dzīvokļu un iestāžu logu noformējumi. Tomēr galvenā balva ir tikai viena, un to pēc konkursā iesūtītajām fotogrāfijām ie-

gūst Kristīnes Beļovas ģimene Nākotnes ielā 3. Pašu gatavots noformējums ir ne tikai pagalmā, bet arī kāpņu telpā un logos. Apsveicam! Paldies visiem par kopā radīto svētku sajūtu.

Lēni, lēni sniedzīgs snieg,
Balta laime cauri brien,
No sētiņas sētiņā,
No sirsniņas sirsniņā.

(L. tdz.)

No durvīm uz durvīm, no sirds uz sirdi. Lai Ziemassvētki mūs vieno tik ļoti, ka mēs nekad vairs viens no otra

nenovēršamies.
Priecīgus Ziemassvētkus un laimīgu Jauno gadu!

Sagatavoja Vestienas tautas nama vadītāja **Jolanta Bardziņa**

Ceļā uz gaismu... Vestienas bibliotēkā lasa pasakas:

„Pasaka par pelēko, slapjo un dubļaino dienu”

Reiz bija kāda diena. Viņa bija pelēka, slapja un dubļaina.

„Neviens mani nemīl”, viņa sūdzējās Dievam.

„Kāpēc es tāda esmu radīta?”

„Tāpēc, ka tu māci cilvēkiem saskatīt skaistumu”, Dievs atbildēja.

„Kā tad tā?”, diena nesaprata

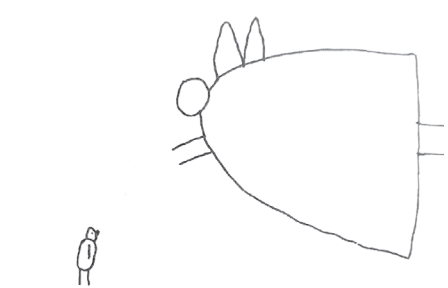
„Tu mudini cilvēkus pievērst uzmanību nevis tam, ko viņi redz, bet tam, ko viņi neredz”.

(J. Rubenis, M. Subačs „365 pasakas katrai gada dienai)

„Sauls zaķītis”

Reiz dzīvoja saules zaķītis.

„Kāda nozīme ir tam mirklim, kad es

ES GRIBU IEMĀCĪTIES LĪDOT KĀ ENĢĒLIS. DIEVS MAN SAKA: ES MĪLU TEVI ARĪ BEZ SPĀRNIĒMIEM!

iemirdzos?” viņš vaicāja Dievam.

„No mirkļiem sastāv bezgalība”, atbildēja Dievs.

(J. Rubenis, M. Subačs „Dievs ir. Es arī...)

Šis laiks mums daudz ko devis, daudz ko ņēmis, liekot saprast, ka katra diena mums ir kā dāvana. Citējot Juri Rubeni: „Vienīgais mirklis, kurā notiek mana dzīve, ir šis. Tāpēc šis mirklis ir pats svarīgākais pasaulē. Veids, kā es izturos pret šo mirkli, ir veids kā es izturos pret visu pārējo.”

Novēlu, lai mums katram ir spēks un prieks starot gaišumu, lai esam kā saules zaķītis, kurš ar savu mirdzēšanu kaut uz brīdi dara gaišāku pelēko dienu pats sev un visiem apkārtējiem! Lausim sev piedzīvot skaistumu un tumsā nest gaišumu!

Sirdsiltus, mīlestības pilnus svētkus katrā mājā vēl Vestienas bibliotēkas vadītāja **Jūsma Ogorodņikova**

Lai balts ceļš Ziemassvētku brīnumam un Jaunā gada cerībām!

*Ar rāmu klusumu šai brīdī
zvaigznes runā,
Un netraucētā mierā Visums svētkus
svin...*

Klusais Ziemassvētku gaidīšanas laiks ienāk katrā mājā, iedzodot cerību dzirksti ikvienā sirdī un piepildot to ar mīlestību. Šis laiks ir īpašs, jo nes svētību ikvienam, kurš ar tīru sirdi ļaujas un tic brīnumam. Ziemassvētkos baznīcu zvani vēstī, ka dzimis Dieva dēls. Ir iestājies baltas svētības, piedošanas, cerību un mīlestības piepildīts laiks.

Ziemassvētku noskaņa ir ienākusi arī Vestienas skolā. Mēs visi priecājamies par iespēju mācīties klātienē un, kā ierasts, darīt savus ikdienas darbus. Kopīgi gatavojām rotājumus, lai izdaiļotu skolas logus un telpas. Šis darbiņš ir paveicams tikai klātienē! Arī piparkūku smarža vislabāk sajūtama, klātienē esot skolas telpās un darbojoties skolas mācību virtuvē. Atbalstījām Vestienas Jauniešu iniciatīvu centra rīkoto labdarības akciju „Dāvā prieku Vestienas ļaudīm!” Skolēnu sagatavotās dāvanīņas iepriecināja cilvēkus, kuriem atbalsts ir ļoti svarīgs.

Mūsu skaistā skolas ēka ir izgaismo-

ta, pateicoties Vestienas pagasta vadības atbalstam. Krēslas stundās un nakts laikā gaismas ieskauj mūsu skolu, pārvēršot to par brīnumskaistu pasaku pili. Pie skolas ieejas durvīm visus sagaida izrotāta Ziemassvētku eglīte, kuras zaros mirdz krāsainas uguniņas. Adventa vainagā iedegtas svecītes liecina par svētku tuvošanos.

Ir noslēdzies mācību gada 1.semestris, skolēni saņēmuši liecības, kopā ar

vecākiem izpētījuši vērtējumus, pārrunājuši savu veikumu, uzklājuši uzslavas un apsolijuši Jaunajā gadā uzlabot sekmes. Klases kolektīvā esam sagaidījuši Ziemassvētku vecīti ar darbīgajiem rūķiem, noskaitījuši pantiņu un saņēmuši saldumu tūtas. Svētku sajūta ienākusi ikvienā sirdī!

„Ziemassvētki ir cilvēku iekšējās gaismas svētki. Mēs gaidām mirdzumu no iekšienes! No sevis, no tā, kas sevī. Un, kad uzmirzēs raķešu gaismas un laukumos – egles, pasaules mirdzums televizorā žilbinās acis, tad ziniet un apziņieties, ka tie ir tikai mazi ārēji atspīdumi no tās nebeidzami milzīgās gaismas, kas mūsos jau ir, mūsos pašos no sākumu sākumiem.” /Imants Ziedonis/

Un atkal pie zilām debesīm viens gads klusu dziest... Lai tas liek karstāk kvēlot ilgām un uzmirzēt mūsu skaistākajiem sapņiem! Tas miers, prieks un svētība, ko dāvā Ziemassvētki, lai ir ar mums visu Jauno gadu!

Sagatavoja Vestienas pamatskolas skolotāja
Elita Leiboma

RŪĶI UZ PIRKSTU GALIŅIEM,
STAIGĀ PA MALU MALIŅĀM.-
PA LOGIEM IESKATĀS ISTABĀS KLUSI,
KAD DURVIS VERAS,
MŪK PROM - UZ MEŽA PUSI.
TIEM PATĪK SVEČU GAISMIŅĀ
VĒROT, KAS NOTIEK VAKARĀ.
VAI VISI IR MĪĻI UN DRAUDZĪGI?
VAI MĀJAS DARBI PAVEIKTI?
VAI LELLES GUĻ SAVĀS GULTIŅĀS?
UN VISAS MAŠĪNAS GARĀŽĀS?
VAI ZOBĪ KĀRTĪGI TĪRĪTI,
LAI CIEMOS NEATNĀK ZOBGRAUŽI?
VAI MAMMA UN TĒTIS PRIECĪGI
LASA VISSKAISTĀKO PASAKU?
VAI BĒRNI GUĻ KLUSI UN MIERĪGI
UN GAIDA VISLABĀKO SAPNĪTI?

BET RŪĶI UZ PIRKSTU GALIŅIEM
STEIDZ TĀLĀK - PA MALU MALIŅĀM.
/D.TAURĪTE/

*Pirmsskolas rūķīši
sveic visus gada
visskaistākajos svētkos
– Ziemassvētkos!
Novēlam izturību,
pacietību, veselību
Jaunajā gadā!*

Vestienas pagasta pārvaldes informatīvais izdevums „Pie Mums”

„Pagastmāja”, Vestienas pag., Madonas nov., LV-4855

Informāciju apkopēja Ināra Viļķina

Iespiests SIA „Erante”, Saieta laukumā 2, Madona, LV-4801

Tirāža 250 eksemplāri.

Informatīvo izdevumu var lasīt internetā www.vestiena.lv.

